

Stacy Greggová

Rýchlejšia ako vietor

FRAGMENT

Rýchlejšia ako vietor

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stacy Greggová
Rýchlejšia ako vietor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Rýchlejšia ako vietor

Stacy Greggová

FRAGMENT

*Hilde, nádejnej krasojazdkyni.
Nech je tvoja budúcnosť plná zážitkov,
dobrodružstiev a čarovných koní...*

Kontráda vlčice

Ked' som sa vybrala dolu strmými dláždenými kuličkami k Via di Vallerози, bola už takmer polnoc. Kráčala som sama, prenasledovaná svojím tieňom, tmavým spoločníkom vo svetle lúčov.

Pred vchodom do Kontrády vlčice som zdvihla oči smerom k zvonici a pocítila som, ako mi zovrelo žalúdok. Podišla som k dverám a štyri razy som zaklopala. Potom ďalšie štyri. Čakala som, rátajúc každú úder svojho srdca. Už-už som chcela zaklopať znova, no v tom som začula kroky a zaškrípanie starodávnych pántov, keď sa otvorili ťažké dubové dvere.

Z dverí vystrčil hlavu strážnik, chudý, bledý a zhrbený starec. Skúmavo sa na mňa zahľadel.

„Dobrý večer, pane...“ Môj prízvuk ma hneď prezradil. Nedostala som šancu povedať nič ďalšie.

„Žiadni turisti, Američanka!“ zavrčal odmietavo strážnik. „Určite nie v predvečer Palia, našich najdôležitejších pretekov.“

Začal zatvárať dvere a ja som ich musela postrčiť rukou, aby som zabránila tomu, že mi ich zabuchne pred nosom.

„Nie som žiadna turistka!“ trvala som na svojom. „Som Lola. Lola Campione.“

Čakala som, že moje meno spozná, no na jeho kamennej tvári som nepostrehla ani náznak toho, že by mu znelo povedome.

„Chodte za Capitanom. Povedzte mu, že som tu.“

Strážnik sa ani nepohol. „Capitano má stretnutie. Veľmi dôležité. Nikto ho nesmie rušiť.“ Potlačil dvere a ja som zacítila, ako sa predou mnou zatvárajú.

„Nie! Prosím, ne -“

„Drago!“

Spoza strážnika ku mne doľahol cez tmavú chodbu niečí hlas.

„No tak, Drago,“ počula som, ako hovorí hlas. „Naozaj nespoznávaš toto dievča? Je to predsa náš fantino! Pust' ju dnu.“

Strážnik chvíľu váhal. Výraz jeho tváre jasne naznačoval, že nie je vôbec ohromený. To si zo mňa uťahujete, že? *Toto dvanásťročné dieťa má byť fantino?* No napokon zdráhavo splnil príkaz, prestal zvierat dvere a mne sa ich konečne podarilo otvoriť dostatočne na to, aby som sa okolo neho prešuchla dovnútra.

Jediným zdrojom svetla na chodbe boli olejové lampy, ktoré osvetľovali zaprášené obrazy visiace na drevených stenách. V tomto pochmúrnom pološere stál v strede miestnosti muž s hustými čiernymi vlasmi, upravenou bradou a tmavými očami, oblečený v čier-no-bielej róbe lemovanej žiarivou oranžovou, ktorá mu siahala až po zem.

„Zdravím, Capitano,“ povedala som.

„Dobrý večer, Lola,“ odpovedal Capitano. „Dnes večer sme ťa tu nečakali. Deje sa niečo?“

„Nemohla som spať,“ šepla som. „Bála som sa o Nica.“

„Tvoja starostlivosť ma dojíma,“ povedal Capitano, hoci vôbec neznel dojatý. „Môžem ťa uistiť, že je v úplnom bezpečí a má sa dobre.“

„Musím ho vidieť,“ namietala som. „Neodídem, kým sa neubezpečím, že je v poriadku.“

„To nejde, Lola,“ Capitano bol neoblomný. „Nikto k nemu dnes večer nemôže ísť. Ani ty.“

Zdrapol ma za rameno a začal ma vyprevádzať smerom k vchodovým dverám. „Mala by si ísť domov. Poriadne sa vyspi...“

Odporovala som, vytrhla som si ruku z jeho zovretia a bola som voľná. Strážnik stojaci na svojom mieste pri dverách ma videl a už siahla po svojom meči. Capitano musel zdvihnúť ruku, aby ho upokojil.

„Lola, na toto naozaj nemám čas.“ Capitano nedočkavo pozrel cez plece smerom do temnoty na chodbe. Z miestnosti na úplnom konci ku mne doliehali zastreté mužské hlasy, ktoré sa medzi sebou hádali vo veľmi rýchlej taliančine.

„Sú tu nepriateľské kontrády,“ povedal. „Dohadujeme sa na zajtrajšom programe. Musím ťa požiadať, aby si odišla.“

Capitano sa opäť pokúsil vyprevadiť ma k dverám. Cítila som, ako už stráca trpezlivosť, no ja som sa nedala.

„Dovoľte mi vidieť Nica. Prosím, Capitano. Prišla som až sem...“

Keď som to hovorila, myslela som tým len to, že cesta z našej vily sem do Kontrády bola dlhá. No Capitano, zdá sa, pripisoval mojim slovám hlbší význam.

„Áno, samozrejme. Cesta, ktorú si prešla, Lola, je

zázrak.“ Dramaticky zamával rukami. „Až z ďalekého New Yorku si prišla sem do Talianska, domov za nami, tvojimi ľuďmi. A zajtra budeš pretekať v najlepších pretekoch na celom svete, v pretekoch Palio, za slávu Lupy, Kontrády vlčice. Vkladáme do teba všetky naše nádeje, Lola.“

Konverzácia v miestnosti na konci chodby prešla do nejakej súťaže, kto vie kričať hlasnejšie. Capitano bol nervózny a nevedel sa dočkať, kedy sa vráti na svoje stretnutie.

„No dobre, Lola,“ vyhrkol náhle. „Dovolím ti to. Ale je to proti všetkým pravidlám Kontrády, preto to nesmieš nikomu povedať. Dohodnuté?“

Prikývla som.

„Tak poď so mnou, ponáhľaj sa.“

Nasledovala som Capitana po chodbe cez jedny z mnohých dverí, čo viedli hlbšie do budovy.

V miestnosti, do ktorej sme vstúpili, bol vysoký klenutý strop a steny lemovali starodávne sklenené vitríny. Za sklom boli bezhlavé figuríny oblečené do kostýmov *Rómea a Júlie* s mečmi a zástavami, zatiaľ čo za nimi stáli opreté brnenia. Vyzeralo to tam ako v múzeu – až na to, že zajtra sa všetky vitríny pootvárajú a múzeum sa prebudí k životu.

„Rýchlo, Lola!“ Capitano ma poháňal popri vitrínoch.

Pokračovali sme cez labyrint tajných miestností a chodbičiek, z ktorých by som sa nikdy sama nevy-motala. Snažila som sa byť v tesnom závese za Capitanom, ktorý sa náhlil v spleti všetkých týchto chodbičiek, až kým sme neprišli k úzkej chodbe, ktorá viedla k železným dverám. Na dverách sa v životnej veľkosti vynímala hlava vlka z čierneho železa a za ňou boli dva prekrížené meče. Oči mal zo šedého kameňa. Tie oči! Zdalo sa mi, akoby na mňa striehli, vyzývali ma. Vlk pôsobil naozaj skutočne, papuľu mal takmer pri mne, doširoka otvorenú a zuby vycerené. Ak by zrazu vyskočil z dverí vrčiac a cvakajúc zubami, vôbec by som nebola prekvapená.

Vedľa mňa začal Capitano mrmlať neznáme slová, ktorým som nerozumela, akési talianske zaklínadlá, ktoré vyzerali ako dáky starodávny rituál. Pri tom dvíhal ruky, mával nimi pred vlčou hlavou, potom sa silno zaprel do rukovätí oboch mečov a potiahol ich nadol. Meče slúžili ako dve páky. Tvár vlka sa zrazu rozpolila a otvorili sa tajné dvere. Na druhej strane ukryvali špirálovité kamenné schodisko, ktoré sa spúšťalo hlboko do tmy.

Čakala som, dúfajúc, že Capitano vojde dnu, no ten len kúsok odstúpil od okraja schodiska, aby som mohla okolo neho prejsť.

„Odtiaľto už musíš ísť sama. Ja sa musím vrátiť na stretnutie.“

Po týchto slovách sa otočil na päte a nechal ma stáť samú na vrchu schodiska.

Nakukla som dolu, do tej čierňavy, a srdce mi divo búšilo. Musím to zvládnuť. Nico je na konci týchto schodov. Nevedela som sa zmieriť s myšlienkou, že je vystrašený a sám na tomto zvláštnom mieste. Vystrela som ruky pred seba, končekmi prstov som prechádzala po studenej kamennej stene a snažila sa odhadnúť svoju polohu. Pomaly som spravila svoj prvý krok a začala som zostupovať do tmy.

Šúchajúc sa popri stene som pomaly zostupovala dolu, krok za krokom, až kým som sa nedostala na koniec schodiska. Tu som začala poslepiacky hmatať okolo seba, až kým sa mi nepodarilo dotknúť sa studenej kovovej kľučky na dverách. Pevne som ju uchopila a potiahla tak silno, ako som len vládala. Dvere sa so stonaním otvorili a odhalili úzku kamennú chodbu osvetlenú fackami. Stála som pod miestnosťami, čo patrili Kontráde. Pred sebou som zbadala dvere s maličkým

oknom a ťažkými kovovými mrežami. Vyzeralo to ako väzenská cela.

„Haló?“ Môj hlas sa ozýval po celej chodbe. Vtom som začula zafučanie ako odpoveď a nepokojný dupot konských kopýt na mäkkej slame.

„Nico?“

Bol to on! Volal na mňa. Nebolo to však jeho zvyčajné veselé erdžanie, ale divoké a zúfale volanie o pomoc.

„Nico! Všetko je v poriadku!“ Bežala som k dverám a začala som otvárať závoru. „Už som tu... Och!“

Závora sa zasekla. Lomcovala som hrdzavým kusom kovu, snažila som sa závoru silou-mocou otvoriť, no ani sa nepohla. Videla som Nica na druhej strane mreží, ako nahnevane chodí hore-dolu a nervózne myká hlavou. „Už idem, Nico. Všetko je v poriadku.“

Náhle závora povolila, otvorila som dvere a bežala som k Nicovi, hodila som sa mu okolo krásneho zlatého krku a tvár som si zaborila hlboko do hrubých prameňov jeho ľanovo žltej hrivy.

„Neboj sa, už som tu,“ zašepkala som. „Hádam si si nemyslel, že ťa tu nechám samého. Vždy si po teba prídem, Nico, vždy.“

Išlo mi puknúť srdce, keď sa ku mne sklonil a túlil sa, obtieral sa o mňa papuľkou, odfrkoval, funel a vy-

dával čudné zvuky, ktoré som nikdy predtým nepočula, akoby sa so mnou rozprával a hovoril mi: „Trvalo ti to tak dlho! Cítil som sa veľmi opustený!“

„Je mi to veľmi ľúto, prišla som hneď, ako som sa o tom dozvedela,“ zašepkala som. „Všetko bude v poriadku, už som tu, som s tebou.“

Vedela som, že keď ho zatvoria do tejto podzemnej stajne, bude vystrašený na smrť. Nico nikdy nebol zatvorený sám tak, ako teraz tu. Vyrástol na lúkach na ranči u pána Fratelliho spolu s ostatnými koňmi po svojom boku. Aj v noci, keď musel byť vo svojom boxe v stajniach, počul odvšadiaľ ich erdžanie a fíkanie a necítil sa sám. To, že ho priviedli sem a držali v tejto samotke, v malej, stiesnenej kamennej cele, musel považovať za krutý trest, hoci v skutočnosti to mala byť preňho najväčšia pocta, posledný krôčik na jeho ceste za slávou.

No sláva je pre hrdinov, koňom veľa nehovorí. Nico nevedel, že je súčasťou starodávneho rituálu. Nevedel ani to, že všetky nádeje a sny celej kontrády budú zajtra sedieť na jeho chrbte. Pre Nica jediné, čo bude zajtra na jeho chrbte, keď vkročí na trať, budem ja. Len kvôli mne bude cválať tak rýchlo, až sa mu začnú podlamovať nohy a srdce mu bude chcieť vyskočiť

z hrude. Môj kôň má srdce šampióna, vedela som to od prvej chvíle, čo som ho zbadala. Stačil mi jeden jediný pohľad do jeho jasných hlbokých hnedých očí a vedela som, že je špeciálny, že on je ten vyvolený.

„Kôň, ktorý je šampiónom, má v očiach svetlo,“ hovoríeva moja stará mama Loretta. „Keď sa do nich poriadne zahľadíš, Piccolina, zbadáš ho. Len tí dobrí horia vnútri túžbou ukázať, že sú najlepši.“

Mojej starej mame stačí jediný pohľad na koňa, a hneď vie presne povedať, ešte pred tým, ako sa dostihy začnú, či vyhrá, alebo nie. Keď som bola malá, brávala ma na dostihy do Aqueductu a v hľadisku sme trávili celé hodiny. Sedela som jej na kolenách a keď okolo nás prechádzali jej kone, tipovali sme víťazov.

„Uhádneš, ktorý to dnes bude, Piccolina?“ zvykla sa ma pýtať. Tak ma volá, Piccolina. Piccolina znamená *malá*.

Samozrejme, že som si vždy vybrala len tie pekné. Získal si ma ich impozantný vzhľad. Vyberala som vždy kone, čo sa naparovali a predvádzali ako profesionálni zápasníci. Vyzerali, akoby chceli cválať čo najrýchlejšie.

„Nie, nie, Piccolina!“ stará mama nesúhlasne krútila hlavou. „Musíš vidieť viac ako len ich žiarivú srst“

a peknú hrivu. Musíš sa pozrieť hlbšie, hľadať ich srdce.“

„To je smiešne! Nemôžem predsa vidieť ich srdcia, stará mama!“ chichúňala som sa.

„Skús to ešte raz,“ zvykla mi povedať stará mama. A potom mi poradila. „Pozri sa na toho tam. Videla si, ako zastríhal ušami, keď zaburácal dav na tribúnach? Ako zašvihal chvostom, keď naňho vysadol jeho džokej? Má to v srdci, Piccolina. Myslím, že dnes vyhrá on.“

„Ideme teda naňho vsadiť, stará mama?“ pýtala som sa s nádejou na výhru.

„Och, nie!“ zhrozila sa stará mama. „Dostihy sú športom kráľov, no stávky sú pre hlupákov a podvodníkov. Campione nikdy nestávkuje.“

To je naše priezvisko, Campione. Po taliansky to znamená Šampión. Naše stajne sa volajú Dostihy Šampiónov. Nechcem tým povedať, že kone, ktoré trénujeme, sú šampiónmi. Kým sa dostanú k nám, väčšinou aj zo desaťkrát prehrajú, a je našou povinnosťou zmeniť to, lebo ak nie my, nikto iný sa ich neujme.

Môj otec, Ray Campione, bol kedysi slávnym džokejom, no vždy padal a lámal si kosti. Potom, keď mama zomrela, mu stará mama povedala, že dostihy sú preňho už priveľmi nebezpečné. Povedala, že ak

spadne ešte raz, môže sa stať, že my, jeho štyri deti, skončíme ako siroty. Tak sa otec vzdal pretekania a začal trénovať. Je hlavným trénerom, avšak všetci vedia, že v skutočnosti je to stará mama, kto tu velí, rozhoduje o kŕmení, zostavuje tréningový plán, určuje, ktorý džokej pôjde jazdiť a kedy je kôň na dostihy pripravený.

Stará mama bola tiež džokejkou, no teraz je už na to pristará. „Osemdesiatpäť rokov, Lola! Kedy sa to stalo? Stále sa cítim na šesťnásť.“ Toľko rokov mala, keď prišla do New Yorku. Úplne sama, až z ďalekého Talianska. Písal sa rok 1945. Práve sa skončila vojna a stará mama prišla loďou na Ellis Island. Okrem oblečenia, v ktorom pricestovala, jazdeckých nohavíc a čižiem v lodnom vaku, nemala so sebou vôbec nič.

Stará mama nerada rozpráva o svojom starom domove. Keď som od nej vyzvedala, ako vyzeral život v Taliansku, nikdy mi veľa neprezradila. Jediné, o čom rada rozprávala, boli kone. „Boli to anglo-arabské kone,“ povedala mi. „Veľmi múdre a krásne stvorenia, úplne odlišné od týchto horúcich hláv, čo trénujeme my.“

Nechápala som, čo tým myslela, až kým som nestretla Nica. Nepodobá sa žiadnemu z koní, ktoré som stretla v New Yorku, ani žiadnemu z tých, s ktorými

býva v stajniach na Zámku štyroch veží v Siene. Zañnem tým, že je obrovský a so svojou medovo gašťanovou sršťou, bielou hviezdou na čele a hrubou ľanovo ťltou hrivou vyzerá veľkolepo. Niekto by mohol tvrdiť, že je až priveľmi pekný, no Nico je aj mohutný. Je to naozaj kôň plný sily so statnými ramenami a stehnami. Ak by chcel, mohol by vykopnúť kopytom a za- biť vás jednou ranou, no nikdy by to neurobil. Má veľmi dobrú povahu a je jemný ako ťriebä. Keď som s ním v boxe, nepotrebujem ani len použiť ohľávku, aby som si ho priviazala. Dvere môžeme nechať dokorán otvorené a on ostane so mnou v stajni, akoby sa mu ani nikam nechcelo ísť, a keď ho hladkám, obtiera sa o mňa papuľkou presne tak, ako to robí teraz.

„Zajtra,“ hovorím mu, „tam pôjdeme a vyhráme tieto šíalené preteky bez sedla pred celým Talianskom. Keď prebehneme cez cieľovú čiaru, budeme hrdinami a Kontráda si nás navždy zapamätá.“

Palio sú najnebezpečnejšie preteky na svete. Pretekajú len skúsení džokeji – muži, čo sa neostýchajú použiť akékolvek spôsoby potrebné na to, aby sa nás zbavili, ak sa im dostaneme do cesty.

„Sedlá sú zakázané,“ pripomeniem Nicovi. „A pravidlá neexistujú. Ostatné kone budú do teba vráťat

a ich džokeji sa budú snažiť šľahnúť ma bičom a zho-
diť ma, ak sa ku mne dostanú dostatočne blízko.“

Nico ustarostene zatriasol hrivou.

„Ale, ale, nie...“ ubezpečujem ho. „Neboj sa, Nico. Tí chlapi si myslia, že sú drsní, že? No to ešte nestretli dievča z Ozone Parku!“

Neklamem mu. Je môj kamarát a nikdy by som mu to neurobila. Nico teraz potrebuje, aby bol jeho džokej silný. Ak by si uvedomil, že jeho fantino je len vystrašené dvanásťročné dievča, boli by sme v poriadnej kaši.

Našťastie pre mňa, ak existuje nejaká vec, v ktorej som naozaj dobrá, tak je to práve hranie sa na drsnú, keď sa v skutočnosti bojím. Asi za to vďačím Jakovi Mayovi.

Je to vlastne celkom vtipné, keď si uvedomím, že som niečo dlžná chalanovi, čo mi v škole urobil zo života peklo. Istým spôsobom by som tu dnes totiž ani nebola, nebyť Jaka. Už tým, že som vyrástla v Ozone Parku, som bola slušne zocelená, ešte skôr ako začal proti mne viesť svoju osobnú vojnu. No po našej bitke sa niečo hlboko vo mne zmenilo. Takže ak chcete vedieť, ako som sa sem vlastne dostala, porozprávam vám to. Všetko sa to začalo dňom, keď som zlomila Jakovi Mayovi nos.